

PORT
PAYÉ
HELLAS

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμὸς φύλλου 199 16 Φεβρουαρίου 2007

Ἡ κοινὴ ἀγωνία

 κω κουβεντιάσει πολλές φορές μέ συναθρώπους μου, ἐνταγμένους στή φάλαγγα τῆς μαχητικῆς ἀθεΐας. Δίχως τό ἄναμμα τοῦ φανατισμοῦ. Καί δίχως τό τέντωμα τοῦ ἐχθρικοῦ τόξου. Ἀλλάξαμε τίς ἀπόψεις μας ἤρεμα. Σά διαβάτες, πού περπατᾶμε, φορτωμένοι τή καρά ἢ τή λύπη, σιό ἴδιο μονοπάτι τοῦ βίου. Σάν ὑπάρξεις, πού συναντᾶμε μπροστά μας, ἀπρόσμενα, τή βαριά σκοτεινιά ἢ τήν ἀνυποχώρητη ὀρμή τοῦ τυφώνα. Ἡ φιλική προσέγγιση, ἡ ἀφελότητα καί ἡ διάθεση ἐρευνητικοῦ διαλόγου, μᾶς ἐλευθέρωσαν ἀπό φανατικά σύνδρομα καί ἀπό παγιωμένες ντιρεκτίβες ἐξοντωτικῆς ἀντιπαράθεσης. Μιλήσαμε, ὄχι σάν ἐκπρόσωποι ἀντίπαλης, ὁμαδοποιημένης κουλτούρας. Ἀλλά σάν ὑπάρξεις, πού ἀναπνέουμε τήν ἴδια ἀτμόσφαιρα τῆς ἐπικαιρότητας καί ἀνοιγόμαστε, μέ ἀγωνία καί λαχτάρα, σιό «αὔριο» καί σιό «μεθαύριο», σιὴν ἀπεραντισμένη τῆς αἰωνιότητας, πού δέν μπορεῖ νά εἶναι ἐρμητικά κλειστή γιά μᾶς, ἀπρόσιτη καί ἀνεπίτευκτη. Ἡ προσέγγισή μας καί ὁ διάλογός μας ἐξελίχτηκε σέ χαρά τῆς ψυχῆς. Σέ ἀνοιγμα διάπλατο τῶν μυστικῶν θαλάμων τῆς ὑπαρξης. Καί σέ κοινὴ μετοχή σιό θησαύρισμα τῆς «ἄλλης» ἐμπειρίας. Συναντηθήκαμε καί συναδελφωθήκαμε σέ κοινό ἢ σέ παράπλευρο προβληματισμό.

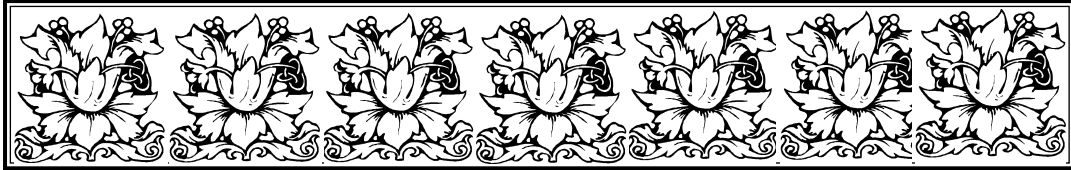
Αυτόματα, τό άνοιγμα τών ψυχών μας, δρομολόγησε τό νοῦ μας καί τήν καρδιά μας, τό λογισμό καί τήν αἴσθηση, σέ άνησυχίες, σέ έρωτήματα και σέ προβληματισμούς, πού δέν τά έγγίζει ή σύγχρονη φιλοσοφία τής βιοπάλης, αλλά αναδύονται ήρεμα ή άπειλητικά, όταν άπεκδυθοῦμε τόν πλουμιστό μανδύα τής εὐμάρειας καί κυττάξουμε, κατάματα, τόν πλοῦτο ή τήν πενία τής ψυχῆς μας.

Τό κεντρικό σημείο συνάντησης μέ τούς άθεους άδελφούς μου ήταν τό πολυκλαδικό έρώτημα γιά τό νοηματισμό τής ύπαρξης. Ή δύναμή μας, πού παράγει ιστορία καί πολιτισμό. Καί ή άδυναμία μας, πού μᾶς σύρει στόν τάφο. Ή πλατεία καί επίπονη μελέτη μας, πού άποκρυπτογραφεί τά μυστικά τοῦ ὕλικου σύμπαντος. Καί ή άμάθειά μας, πού μᾶς σπρώχνει νά ευτελίζουμε τό πρόσωπό μας καί νά τό ίσοσταθμίζουμε μέ τόν πίθηκο. Ή υγεία, πού μᾶς γεμίζει μέ σφρίγος. Καί ή βασανιστική άρρώστια, πού άκυρώνει τή δημιουργικότητα. Ή ζωή καί ο θάνατος. "Ολα όσα έπισυμβαίνουν στή σύντομη κούρσα τής επίγειας ζωῆς μας καί δέν έλέγχονται, μήτε δαμάζονται, αλλά προκαλοῦν τριγμούς στό άνάκτορο τών όνειρων καί ανατρέπουν τούς αισιόδοξους σχεδιασμούς μας.

Είμαι ή ζωή μας ένα όνειρο, πού δέν εκπληρώνεται; Είμαι μιá καλοστημένη άπάτη; Είμαι ένα κάτεργο στήν αυλή τών ευνοημένων; Ή είμαι φῶς καί έλπίδα; Κόπος καί όδύνη, αλλά μέ άνοιχτό, πάντοτε, τόν όρίζοντα καί μέ προοπτική, πού δέ διακόπτεται από τίς ποικίλες καί άπανωτές αναποδιές τοῦ βίου καί από τό φρενάρισμα τοῦ προσωπικοῦ μας όχήματος στόν τερματικό σταθμό τοῦ επίγειου μόχθου μας;

Αυτά τά έρωτηματικά, πηγαῖα καί συγκλονιστικά, μᾶς φέρνουν, όλους τούς ανθρώπους στήν κοινή τράπεζα τοῦ διαλόγου καί τής κατάθεσης τής άμεσης, ύπαρξιακῆς έμπειρίας μας. Καί εκεί, άδελφωμένοι, αρχίζουμε νά ψάχνουμε. Νά ρωτᾶμε. Νά έπεξεργαζόμαστε τήν άγωνία καί τήν προβληματική τοῦ συνοδοιπόρου μας. Νά υψώνουμε τό βλέμμα ψηλά. Νά ζητᾶμε φῶς καί βοήθεια από τήν «υπέρ λόγο» καί «υπέρ αἴσθηση» πραγματικότητα. Καί νά ανακαλύπτουμε τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, πού τεχνούργησε καί νοημάτισε τήν άπέραντη Δημιουργία.

Εντυπωσιασμένος, καταθέτω τήν έμπειρία μου: Δέν υπῆρξε περίπτωση νά διαλεχθῶ, φιλικά, μέ δηλωμένο άθεο, δίχως νά προκύψει στή συνομιλία μας τό έρώτημα γιά τό Θεό. Δίχως νά τρέξει ο λογισμός όλων μας στή μεγαλόπρεπη πύλη, πού σηματοδοτεῖ τό τελευταῖο όριο τοῦ «λόγου», τής ίκανότητάς μας νά ταξινομοῦμε σέ σύστημα τίς γνώσεις μας καί τίς έμπειρίες μας καί τήν αρχή τής άπειρης καί άπροσπέλαστης πραγματικότητας τοῦ αἰώνιου Θεοῦ.

Ίεραρχία 2006

Συνοδική πενία(4)

Άσπόνδυλο, άνευρο, άβουλο και άφωνο σώμα

έσσερις μέρες κράτησε ή Συνοδική διάσκεψη του Άνωτατου Διοικητικού Όργάνου της Έκκλησίας της Ελλάδος, κατά τον παρελθόντα Όκτώβριο. Καί άτέρμωνα είναι ή κρίση, πού προέκυψε στό σώμα των Έπισκόπων και στή συνείδηση του έκκλησιαστικού πληρώματος. Μέσα στίς τέσσερις μέρες, μέ τίς άδέξιες κινήσεις του προέδρου, Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου και μέ τίς σκοτεινές μεθοδεύσεις του, προκλήθηκε σύγχυση και χάος. Ό Συνοδικός θεσμός προδόθηκε και έξουθενώθηκε. Ό σκοταδισμός έπιβλήθηκε. Οι άνοιχτές πληγές βάθυναν. Η θαμπή έλπίδα, για μία, έστω ύποτυπώδη, άναβάθμιση της σύγχρονης έκκλησιαστικής ζωής, έσβησε. Καί οι πικρίες διέρρευσαν στους δημοσιογραφικούς διαύλους και στά άνοιχτά παράθυρα της τηλεοπτικής περιέρχεται.

Στή μετασυνοδική περίοδο, ό έπαυξημένος, έναγώνιος προβληματισμός, για άνάσχεση του εύτελισμού, δέν άπευθύνεται πιά σέ παράγοντες του μέσα, του έλλαδικού χώρου. Άναζητάει συμπαράσταση και βοήθεια άπό την έξω των έλληνικών όρίων Όρθόδοξη έκκλησιαστική οίκογένεια.

Μέ τουτο τό κείμενο, θά μεταφέρω, στό εύαισθητοποιημένο και έντονα άνήσυχο έκκλησιαστικό πλήρωμα, τίς κομπίνες, πού στοιχειοθέτησε ό πρόεδρος της Ίεραρχικής Συνέλευσης, για να πείσει τά μέλη της να ψηφίσουν τό νόθο γέννημά του, τό Νομοσχέδιο για την Έκκλησιαστική Δικαιοσύνη.

Ό Χριστόδουλος προώθησε την κατάρτιση του Νομοσχεδίου και την έγκρισή του άπό την Ίεραρχία, έρήμην της Ίεραρχίας. Άποκλειστικά και μόνο ως προσωπική του ύπόθεση και ως προνομιακή του άρμοδιότητα. Παράξενο αυτό, αλλά-δυστυχώς-πραγματικό. Η παρουσίαση του κειμένου του στην όλομέλεια του σώματος, κατά την Συνέλευση της 10ης Όκτωβρίου δέν ήταν τίποτε περισσότερο, άπο ένα προκλητικό φιάσκο. Κούφη έπίδειξη του άρρωστημένου άρχιεπισκοπικού γοήτρου. Καί έκβιασμός των 80 συνυπεύθυνων έπισκόπων, να βιάσουν και να άκυρώσουν την έλεύθερη, προσωπική κρίση τους, για να εύθυγραμμιστούν μέ την μονόχωτη έντολή του.

1. Όταν τό Ύπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων άποφάσισε να συγκροτήσει πολυμελή Έπιτροπή, για να συντάξει τό Νομοσχέδιο «Περί των Έκ-

κλησιαστικῶν Δικαστηρίων», ὁ Χριστόδουλος διατύπωσε, μέ ἀνυποχώρητη ἔμφαση, τὴν ἀπαίτηση νά ὀριστεῖ ὁ ἴδιος, ὡς Πρόεδρος. Νά ἔχει αὐτός τὸν πρῶτο καὶ ἀποφασιστικό λόγο. Τὴν εὐχέρεια νά μανουβράρει τίς συζητήσεις. Καὶ τό δικαίωμα νά ἐπηρεάζει, κατά τη δική του βούληση, τὴν ψηφοφορία.

Ἡ ὑπουργός ὑπολόγισε, ὡς φαίνεται, τό πολιτικό κόστος μιᾶς ἐνδεχόμενης ἄρνησής της. Καὶ ὑποχώρησε στήν ἀρχιεπισκοπική ἀπαίτηση.

Ἀπό τό στιγμή ἐκείνη ἡ ὑπόθεση τῆς ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας στράβωσε κυριολεκτικά. Ἡ σκοπιμότητα ἔγινε ὀδηγός καὶ ἐμπνευστής τῶν εἰσηγητικῶν προτάσεων τοῦ προεδρείου. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες μπῆκαν στό ράφι. Ἡ σύγχρονη ἀποψη τοῦ Δικαίου καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν κατηγορούμενων πολιτῶν παραγνωρίστηκε καὶ παραγκωνίστηκε. Καὶ ἡ πλοκή τῶν διατάξεων τοῦ νέου-καθ' ὑπόθεση-ἐκσυγχρονισμένου Νομοσχεδίου κατάντησε περισσότερο ἀναχρονιστική καὶ ἐπικινδυνότερα προβληματική, ἀπό ὅ,τι ἦταν κατά τὰ ἑβδομηντατέσσερα, προηγούμενα, χρόνια.

2. Σέ δεύτερη φάση, ὁ Χριστόδουλος, παραβιάζοντας τὴν ἀρχή τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσοτιμίας τῶν Ἐπισκόπων, αὐτοδιορίστηκε καὶ εἰσηγητής τοῦ Νομοσχεδίου στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Ὑπῆρξε πρόεδρος τῆς μικτῆς Ἐπιτροπῆς, πού συνέταξε τό Νομοσχέδιο. Καὶ ἐμφανίστηκε-μέ προσωπική του ἐπιλογή καὶ ἀπόφαση-εἰσηγητής στήν ὀλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας, πού κλήθηκε νά τό δεχτεῖ στό σύνολό του ἢ

νά προτείνει τροποποιήσεις καὶ βελτιώσεις.

Ὁ αὐτοδιορισμός του σέ εἰσηγητή, συνοδεύτηκε ἀπό μιᾶ ἀνακοίνωση στόν ἡμερήσιο Τύπο, πού ὑπερύψωνε, ἀυταρχικά, τό δικό του πρόσωπο καὶ ταπεινῶνε, ἐξουθενωτικά, δίχως τὴν παραμικρή ἐξαίρεση, ὅλες τίς προσωπικότητες τῶν ὁμότιμων καὶ ὁμόλογων συνειραρχῶν του. Ἡ ἀνακοίνωση, πού δόθηκε στίς ἐφημερίδες, ἔλεγε, ὅτι, ἐξ αἰτίας τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἀνάλυσης τοῦ Νομοσχεδίου, ἀνέλαβε νά τό εἰσηγηθεῖ στήν Ἱεραρχία ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Ἄραγε, στή Σύναξη τῶν 80 Μητροπολιτῶν δέ βρισκόταν κανένας μέ τὴν ἀπαραίτητη κατάρτιση καὶ μέ τὴ διακριτική ἱκανότητα, νά ἀναλάβει τὴ μελέτη τοῦ Νομοσχεδίου καὶ νά τό παρουσιάσει, συνοδευμένο μέ τούς δικούς του, ἀντικειμενικούς σχολιασμούς καὶ μέ προτάσεις, πού θά ἀποτελοῦσαν ἐναύσματα γιὰ εὐρύτερη συζήτηση καὶ γιὰ βελτίωση τῶν ἀσαφῶν ἢ τῶν σκοτεινῶν διατάξεων του; Θεώρησε, ὁ Χριστόδουλος, ὅλους τούς Ἱεράρχες ἀγράμματους καὶ ἀνίκανους; Ἡ ὑποψιάστηκε, πῶς εἶναι, ὅλοι τους, δόλιοι καὶ ἰδιοτελεῖς καὶ ἐκκοσμικευμένοι, ἔτοιμοι νά προδώσουν τὴν ἐκκλησιαστική παράδοση, τούς Ἱερούς Κανόνες καὶ τὴν ἠθική τάξη, γιὰ νά ἐξυπηρετήσουν τὰ προσωπικά τους συμφέροντα καὶ τίς ἐπιδιώξεις τῶν φίλων τους;

Ἀνεξάρτητα, ὅμως, ἀπό τό τί σκέφτηκε ὁ Χριστόδουλος καὶ ποιές ὑποψίες σωριάστηκαν στό κρανίο του, ἡ ἄρπαγή καὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ εἰσηγητή, ἀποτελεῖ πράξη πέρα γιὰ πέρα ἀπαράδεκτη καὶ ἀξιόμειπτη.

3. Ἄλλά, ὁ αὐταρχισμὸς τῶν ὑπερτροφικά φιλόδοξων ἀτόμων δὲν ἔχει ὄρια. Ὁ Χριστόδουλος, προήδρευσε στὴν Ἐπιτροπή, πού κατάρτισε τὸ Νομοσχέδιο γιὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Δικαιοσύνη. Ἀνέβηκε στὸ βῆμα, ὡς εἰσηγητής, γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσει καὶ νὰ τὸ ὑποστηρίξει, στὴν Ὁλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας. Καί, δίχως τὴν παραμικρὴ ἐπιφύλαξη, στήθηκε στὸν προεδρικό θώκο, γιὰ νὰ διευθύνει καὶ τὴ συζήτηση.

Θὰ μπορούσε, διακριτικά (μιὰ καὶ ἦταν τὸ κύριο πρόσωπο στὶς προηγούμενες διαδικασίες καὶ θὰ τὸν βάραιναν οἱ ἐδεχόμενες ἐλλείψεις ἢ οἱ ἀσάφειες τοῦ Νομοσχεδίου) νὰ ἀποσυρθεῖ σὲ μιὰ δευτέρη θέση καὶ νὰ παραχωρήσει τὸ ρόλο καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ ρυθμιστοῦ τῶν Ἱεραρχικῶν ἀγορεύσεων στὸν Ἀντιπρόεδρο ἢ σὲ κάποιον ἄλλο μέλος τῆς Ἱεραρχίας. Νὰ μὴ βρεθεῖ ἀμυνόμενος, τὴ στιγμή, πού κάποιος Ἱεράρχης θὰ ἄγγιζε τὰ κακοδιατυπωμένα ἢ τὰ σκόπιμα στρεβλωμένα ἄρθρα τοῦ Νομοσχεδίου. Καὶ νὰ μὴν ἀναγκαστεῖ νὰ λογομαχήσει μὲ τούς πραγματικούς ἢ τούς «καθ' ὑπόθεση» ἀντιπάλους του.

Ἡ ἐπιμονή του νὰ μονοπωλήσει ὅλες τὶς ἀρμοδιότητες καὶ ὅλες τὶς εὐθύνες, τὸν ἔφεραν στὸ ἀδιέξοδο. Ἡ συζήτηση ἐξελίχθηκε σὲ μπάχαλο. Καὶ ἡ διαδικασία Συνοδικῆς ἐπικύρωσης τοῦ Νομοσχεδίου, σὲ πλύση ἐγκεφάλου.

4. Ἐνα πρόσθετο πονηρὸ τέχνασμα, ἦταν ἡ ἀφόρητη καὶ ἀδικαιολόγητη συμπίεση τοῦ Συνοδικοῦ χρόνου. Ἐνῶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δίνει στὴν Ἱεραρχία τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεκτείνει τὶς συζητήσεις της καὶ πέρα τοῦ μηνός, ὅταν στὴν

τράπεζα τῶν διαβουλεύσεων παρουσιάζονται σοβαρά καὶ ἐπίμαχα προβλήματα, ὁ Χριστόδουλος φρόντισε νὰ στριμώξει τούς Συνοδικούς στὸ στενὸ χρονικὸ ὄριοθέσιο τῶν τεσσάρων ἡμερῶν. Καί, γιὰ περισσότερο στρίμωγμα καὶ περισσότερη προσωπικὴ του ἀσφάλεια, ἔκλεψε τὶς δύο Συνοδικές ἐργασίες μέρες καὶ τὶς παραγέμισε μὲ τὶς δικές του, φλύαρες εἰσηγήσεις καὶ μὲ τὴ διεξαγωγή τῶν Μητροπολιτικῶν ἐκλογῶν. Ἔτσι, ἔμεινε στὴ διάθεση τῆς Ὁλομέλειας μόνο ὁ κολοβωμένος χρόνος τῶν δύο ἡμερῶν, γιὰ νὰ συζητήσουν καὶ νὰ ἐπεξεργαστοῦν τὰ 150 ἄρθρα τοῦ ἐπίμαχου Νομοσχεδίου. Αὐτὸ καὶ μόνο, τέντωσε τὰ νεῦρα τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων. Τούς στέρησε τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἄνεση. Τούς ὑποχρέωσε νὰ τρέξουν λαχανιασμένα, σὲ δρόμο μακρὺ καὶ ἐπικίνδυνο, μελέτης, κρίσης καὶ ἐπιψήφισης. Καὶ τούς ἔφερε σὲ τέτοια ἔνταση, ὥστε, φεύγοντας, νὰ διερωτηθοῦν ἂν ἀνταποκρίθηκαν στοὺς ὄρκους τους ἢ πρόδωσαν, μὲ τὴν ἐπιπόλαιη κρίση τους καὶ μὲ τὴν ὑποχωρητικότητα τους καὶ τούς Ἱερούς Κανόνες καὶ τὴν ὑποχρέωση σεβασμοῦ στὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια.

Τελικά, αὐτὸ, πού βγῆκε μέσα ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι τῆς ἀνελεύθερης Συλλογικότητας (ἔχι Συνοδικότητας), ἦταν ἓνα ἐξάμβωλμα. Ἐνα κατασκευάσμα, πού-ἂν τελικά ψηφιστεῖ ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων-δὲν πρόκειται νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀναβάθμιση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης, ἀλλὰ τὸν ἐκβαρβαρισμὸ της.

Ἐποχὴ ὑποχρέωσής μας νὰ προχωρήσουμε στὴν ψηλάφηση τῶν ἐπιλήψιμων ἢ ἐν-

τελώς ἀπαράδεκτων ρυθμίσεων, πού θεσμοθετεί τό επίμαχο νομοσχέδιο. ἝΑλλα ἄρθρα, μέ μεθοδική ἐπικάλυψη καί ἄλλα, μέ ἀπροκάλυπτο βιασμό, συγκεντρώνουν ὑπερεξουσίες στό πρόσωπο τοῦ προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑποκλέπτοντάς τις ἀπό τούς φυσικούς προϊσταμένους καί ποιμένες τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἢ διατηροῦν καί ἐπαυξάνουν τό καθεστῶς τῆς ὀμηρίας γιά τούς «ὑπό κατηγορία» ἀνυπεράσπιστους λειτουργούς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ νοσταλγία τῆς ἐγκαθίδρυσης ὑπερεξουσίας, ἀκόμα καί στή δικαστική καθέδρα καί ὁ σφετερισμός, ἀκάλυπτων ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες, ἀρμοδιοτήτων, κατά τήν ἱερή στιγμή τοῦ καταλογισμοῦ εὐθυνῶν στούς παραβάτες τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξης, ἔκαναν τό Χριστόδουλο νά ἐπιδιώξει τήν ἀνάλογη διατύπωση τῶν ἐπίμαχων ἄρθρων τοῦ Νομοσχεδίου. Ἡ πρόθεση νά καταστήσει, ὄχι μόνο τούς κληρικούς, τούς πρεσβυτέρους καί τούς δικόνους, ἀλλά ἀκόμα καί τούς Ἱεράρχες, ὀμήρους, ταπεινωμένους κάτω ἀπό τό δικό του ὠμοφόριο, ὑπαγόρευσε τίς ἀντίστοιχες ἀντικανονικές καί ἀντιδεοντολογικές διατάξεις.

Γνωστό καί πολλαπλά στιγματισμένο εἶναι τό ἀντικανονικό καί ἀπάνθρωπο σύστημα ἐκδίκησης τῶν ἱερατικῶν παραπτώματων, πού θεσπίστηκε μέ τό Νόμο 5383/1932 καί ἰσχύει ἴσαμε σήμερα. Ὁ Μητροπολίτης, ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς «λαχούσης αὐτῶ» ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας, περιβάλλεται μέ ἀπόλυτη καί ἀνεξέλεγκτη ἐξουσία. Εἶναι ἀρμόδιος νά θέσει ὑπό κατηγορία τόν ὁποιοδήποτε κληρικό καί γιά ὁποιοδήποτε παράπτωμα, ἀκόμα καί ἂν αὐτό

ἀποτελεῖ παραβίαση δικῶν τοῦ ἐντολῶν ἢ προσβολή τῆς ἀρχιερατικῆς τοῦ ὑπόληψης. Ἐπιπρόσθετα, ἔχει τό δικαίωμα νά ἀναλάβει αὐτός ἀνακριτής καί νά διεκπεραιώσει «κατά τό δοκοῦν» τήν ἀνακριτική διερεύνηση καί ἀποτίμηση τοῦ ἱερατικοῦ παραπτώματος. Καί, σά νά μή φτάνουν ὅλα αὐτά, ἔχει καί τό προνόμιο νά προεδρεύσει στό Ἐπισκοπικό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, νά μανουβράρει τή συζήτηση καί νά προσδιορίσει τήν ποινή.

Ἡ ρύθμιση αὐτή ἔχει σάν ἀποτέλεσμα νά δικάζονται καί νά καταδικάζονται ἀνυπεράσπιστοι ἱερεῖς καί διάκονοι, ὄχι γιατί ἔκαναν σκόπιμη παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλά γιατί, σέ στιγμές ἀνυπόφορης καταπίεσης ἢ φόρτισης μέ ἀπογοήτευση καί ντροπή, ἔξ αἰτίας τῶν πράξεων ἀσυνέπειας ἢ αἰσχύνης τῶν προϊσταμένων τους, ἀφέθηκαν νά ἐκφράσουν, δημόσια, τόν ἀποτροπιασμό τους καί νά στάξουν ἀπό τά μάτια τους τό πικρό δάκρυ τῆς ἀπόγνωσης.

Θά ἦταν ἐνδιαφέρον νά ἐπιχειρήσει κάποιος εἰδικός τή φυλλομέτρηση τοῦ δικαστικοῦ ἀρχείου τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπό τό 1932 ἴσαμε σήμερα. Καί, μετά τή μελέτη τοῦ ἀρχαίου ὕλικου, νά συντάξει πίνακα τῶν παραπτωμάτων, πού τιμωρήθηκαν, μέ ἐπιείκεια ἢ μέ σκληρότητα καί τῶν καταγγελιῶν, πού δέ διερευνήθηκαν τίμια καί ἐπισταμένα, ἀλλά προωθήθηκαν, μέ ἴντριγκες καί μέ συνοπτικές διαδικασίες, στά βαθειά ντουλάπια τοῦ δικαστικοῦ ἀρχείου. Ἡ διαπίστωση, πού θά προκύψει, εἶμαι βέβαιος, θά εἶναι ἀποκαλυπτική καί τρομακτική. Βαρύτατα παραπτώματα, συγγενικά μέ τήν ἰδιόρρυθμη ψυ-

χουσύνθεση του προϊσταμένου Μητροπολίτη, θά βρεθοῦν ἐπικαλυμμένα μέ τή στάχτη τῆς «ἀνοχῆς» ἢ τῆς «δηθεν» ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας. Καί ἀσήμαντες ἐκρήξεις ἀπειθείας στίς ἐκκεντρικές ἀπαιτήσεις καί ἐντολές τοῦ Μητροπολίτη θά προκύψουν φορτωμένες μέ τίς μομφές καί τίς ποινές, πού ἐπιβλήθηκαν, «πρός σωφρονισμό», ἀπό τά ἀρμόδια Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια. Τά Ἐπισκοπικά καί τά Συνοδικά. Τά πρωτοβάθμια καί τά δευτεροβάθμια. Βλέπετε, ἡ ἀλληλεγγύη στό Ἐπισκοπικό Σῶμα εἶναι χάρισμα καί προνόμιο κλειστοῦ σχήματος. Τό χειρίζονται καί τό ἀνταλλάσσουν οἱ «ταγοί». Δέν τό παραχωροῦν στούς κατώτερους, «στούς πληβείους» ἱερωμένους. Γιά νά μή ξεθαρρέψουν καί καταντήσουν ἀπειθαρχοί καί προκλητικοί, ἕτοιμοι νά ξεμπροστιάσουν τούς διάτρητους προϊσταμένους τους.

Τό ἕνα καί μοναδικό χρέος τοῦ Χριστόδουλου καί ὄλων τῶν ἐξαρτημένων συνεργατῶν του, ἦταν νά ἐπαναθεμελιώσουν τό θεσμό τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης στήν ἀσάλευτη βάση τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας. Νά βάλουν κατά μέρος τίς ποικίλες σκοπιμότητες. Νά διαγράψουν καί νά ἐξαφανίσουν τίς ἡγεμονικές καί αὐταρχικές ἀπαιτήσεις ἀπόλυτης καί ἀνεξέλεγκτης ἐξουσίας καί ὑπερσυγκεντρωτικῆς, δικαστικῆς ἀρμοδιότητας καί νά ἀναζητήσουν, στόν ἐπικυρωμένο καί καταξιωμένο Κώδικα τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, τόν προσδιορισμό τοῦ ρόλου τους καί τή χρυσή τομή τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας.

Ἄν ὁ Χριστόδουλος καί ἡ ἀμαρτωλή

αὐλή του ἔσκυβαν στό Ἱερό «Πηδάλιο», ἔστω καί μόνο γιά πρόχειρη ἀναζήτηση φωτισμένης καθοδήγησης, θά σταματοῦσαν, μέ τό ἀπαραίτητο ἀνασταλτικό δέος, στόν Θ' Κανόνα τῆς Τετάρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Πρόκειται γιά τόν Κανόνα, πού προσδιορίζει, μέ δεσμευτική σαφήνεια, τή διαδικασία, πού πρέπει νά ἀκολουθηθεῖ, στήν περίπτωση, πού ἕνας πρεσβύτερος ἢ διάκονος ἢ μοναχός, βρίσκεται σέ διάσταση καί ἀντιμαχία μέ τόν Ἐπίσκοπό του, (πρόκειται γιά τούς χωρεπισκόπους, πού ἀσκοῦσαν ποιμαντική διακονία σέ Ἐπισκοπές, ἐνταγμένες στά πλαίσια μιᾶς εὐρύτερης Μητροπολιτικῆς περιφέρειας) ἢ μέ τόν Μητροπολίτη του.

Στήν περίπτωση τῆς ἀντιμαχίας μέ τόν Ἐπίσκοπο, δέν ἐπιτρέπεται ὁ ἀποδέκτης τῆς προσβολῆς προϊστάμενος νά δικάσει τόν ὑφιστάμενό του κληρικό ἢ μοναχό. Ὁ φάκελλος πρέπει νά παραπεμφθεῖ στή Σύνοδο τῆς Ἐπαρχίας. Καί ἐκείνη, σέ Συνέλευση ὀλομέλειας, νά ἀσχοληθεῖ μέ τήν ὑπόθεση, δίχως κανέναν ἐκ τῶν μελῶν της νά ἐπιτρέψει στή συνείδησή του νά λειτουργήσει μεροληπτικά. Ἄν ὁ κληρικός εἶναι, πράγματι, προπέτης καί ἀναιδής, ἡ Σύνοδος νά τοῦ ἐπιβάλλει τό ἐπιτίμιο, πού ὀρίζουν, γιά τήν περίπτωσή του, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. Ἄν ὑπεύθυνος γιά τή διατάραξη τῆς πνευματικῆς, ἀρμονικῆς σχέσης καί συνεργασίας Ἐπισκόπου καί λειτουργοῦ εἶναι ὁ προϊστάμενος Ἐπίσκοπος, ἡ ἐπιτίμηση καί ἡ καταδίκη νά ἐπικεντρωθεῖ στόν παραβάτη τῶν ὄρκων τοῦ Ἐπίσκοπο.

Στήν περίπτωση, πού ἡ προσβολή ἐκτοξεύεται στόν Μητροπολίτη, ὁ Ἱε-

ρός Κανόνας όρίζει και δεσμεύει, ή άναφορά τής ύπόθεσης νά γίνεται στόν έξαρχο τής διοικήσεως, δηλαδή στόν Μητροπολίτη, πού είχε ευρύτερη δικαιοδοσία ή στόν Ποιμενάρχη τής Βασιλεύουσας, στόν Πατριάρχη τής Κωνσταντινούπολης. Ό χειρισμός τής έκκλησιαστικής δίκης και ή έπιβολή τών κυρώσεων από τόν Έπίσκοπο, πού έγινε στόχος τής άδικίας ή τής προσβολής, άπαγορεύεται άπερίφραστα.

Μεταφέρω τό κείμενο τού Έιερού Κανόνα.

«...Εί κληρικός πράγμα έχοι πρός τόν ίδιον, ή και πρός έτερον Έπίσκοπον, παρά τή Συνόδω τής έπαρχίας δικαζέσθω. Ή δέ πρός τόν τής αύτής έπαρχίας Μητροπολίτην Έπίσκοπος, ή Κληρικός άμφισβητοίη, καταλαμβανέτω, ή τόν Έξαρχον τής διοικήσεως, ή τόν τής Βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, και έπ' αύτῶ δικαζέσθω».

Ό Έιερός αύτός Κανόνας, περιφρονήθηκε και καταπατήθηκε βάνανσα από τόν Άρχιεπίσκοπο, πού, κατά τή στιγμή τής άνάληψης τών ύψηλών του καθηκόντων έδωσε όρκο νά σέβεται τούς Έιερούς Κανόνες και νά μεριμνάει για τήν έπακριβή τήρησή τους. Πέταξε τόν Κανόνα Οίκουμενικής Συνόδου στό καλάθι τών άχρήστων του και προχώρησε σέ ρύθμιση, πού δικαιώνει τήν έξουθένωση τών λειτουργών τής Έκκλησίας και τούς καθιστά όμήρους τής άρχιερατικής άθαιρεσίας.

Ποιά είναι ή ρύθμιση, πού σοφίστηκε και έπέβαλε ό Χριστόδουλος στην Έπιτροπή σύνταξης τού Νόμου για τήν Έκκλησιαστική Δικαιοσύνη;

Έπινόησε τό θεσμό τών εκδίκων. Ά-

νάμεσα στόν Έπίσκοπο και στόν κατηγορούμενο και άνάμεσα στην Έιέρα Σύνοδο και στόν ύπόδικο Μητροπολίτη παρενέβαλε τό πρόσωπο τού εκδίκου. Ό εκδικος στίς Μητροπόλεις και ό πρωτέδικος στην Έιέρα Σύνοδο θά έχου τήν άποκλειστική άρμοδιότητα νά έλέγχουν τίς καταγγελίες και νά εισηγοϋνται τήν παραπομπή τών ένόχων σέ έκκλησιαστική δίκη ή τή διακοπή κάθε δικαστικής ένέργειας, στην περίπτωση, πού διαπιστώνουν άνεπάρκεια πειστικῶν έπιχειρημάτων εκ μέρους τού κατηγορου.

Ό θεσμός αύτός έμφανίζεται, εκ πρώτης όψεως, άποτελεσματικός. Δείχνει, πώς άφαιρεί από τόν προϊστάμενο Μητροπολίτη τήν ευχέρεια νά παραπέμπει, αύτός και μόνο, τόν ύφιστάμενό του σέ δίκη και νά τόν έξοντώνει, δίχως τήν παραμικρή άνάσχεση.

Στήν πραγματικότητα, όμως, τό μέτρο αύτό λειτουργεί πρός όφελος τού προϊσταμένου, πού θέλει νά ταπεινώσει και νά έξουθενώσει τόν άνεπιθύμητο κληρικό. Γιατί (έδώ ύπάρχει ή πονηρία), τό δικαίωμα εκλογής και διορισμού τού εκδικου στά όρια τής καθεμιās Μητρόπολης, τό έχει ό Μητροπολίτης. Και τό δικαίωμα εκλογής και διορισμού τού πρωτέδικου, πού έχει τό δικαίωμα νά έπεξεργάζεται τίς καταγγελίες κατά τών Μητροπολιτών, τό έχει (τυπικά) ή Έιέρα Σύνοδος και στην πραγματικότητα (μέ τό σύστημα τού έξανδραποδισμού τών Συνοδικῶν Συνέδρων, πού έχει έπιβάλλει ό Χριστόδουλος) άποκλειστικά και μόνο ό πρόεδρος τού Συνοδικού Σώματος.

Έτσι, ό δεσπότης τής Έπαρχίας θά διορίζει ώς εκδικό ένα πειθήνιο όργανο. Και, κάθε φορά, (κατά τήν άρέσκειά

του ή κατά την ένταση της όργης του) θά τοῦ δίνει ὀδηγίες ἢ ἐντολές, ποιόν κληρικό νά παραπέμψει στή γέεννα τοῦ πυρός καί ποιόν νά παρασημοφορήσει μέ τό μέταλλιο τῆς ἀπόλυτης λευκότητος. Καί, στό ὑψηλότερο ἐπίπεδο, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θά παρεμβάλει, στή θέση τοῦ πρωτέδικου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τόν εὐνοούμενό του καί θά κρατάει σέ φόβο καί σέ ἀγωνία ὀλόκληρη τή Συνοδική ὀμήγυρη. Θά μπορεῖ, σέ κάθε στιγμή, μόλις ἕνας συνεπίσκοπος του ὑψώσει γιά λίγο τή φωνή του ἢ προβάλει σθεναρή ἀντίσταση στους τρελλούς σχεδιασμούς του, νά τόν τυλίξει σέ μιά κόλλα χαρτί καί νά τοῦ ξηλώσει τό ὠμόφορο.

Ἡ ρύθμιση αὐτή, πονηρή, παμπόνηρη, δέν ὀριοθετεῖ σεβασμό στήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα τοῦ κατηγορούμενου, οὔτε δρομολογεῖ δίκαιη δίκη. Ἐξασφαλίζει, ὅμως, ἕνα ὑποπτο «ἄλλοθι» σέ κείνους, πού χειρίζονται, μέ πλησμονή ἐγωπάθειας, τήν ἐξουσία καί σοφίζονται τήν ἐξόντωση τῶν πραγματικῶν ἢ ὑποθετικῶν ἀντιπάλων τους. Ὁ Μητροπολίτης, στά ὄρια τῆς Μητρόπολης καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στήν εὐρύτερη δικαιοδοσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, θά δίνουν ἐντολές στους ἐκδίκους καί στον πρωτέδικο, θά προωθοῦν τήν καταδίκη τῶν ἀνεπιθύμητων καί, στό τέλος, θά «νίπτουν τάς χεῖρας των», λέγοντας, πώς αὐτοί δέν ἔχουν καμιά ἀνάμειξη στή διαδικασία τῆς ἐνοχοποίησής τους. Γιά ὅλα, γιά κάθε παραπομπή καί γιά κάθε ἐπιβολή ποινῆς, θά διακηρύττουν καί θά ἰσχυρίζονται, ὅτι εἶναι ἀρμόδιοι καί ὑπεύθυνοι οἱ ἐκδικοὶ ἢ ὁ πρωτέδικος. Τά ἄφωνα πiónια, πού θά ἐπαφίενται πάντοτε στή νοημοσύνη ἢ στήν πονηρία ἐκεί-

νων, πού θά τά κρατοῦν καί θά τά παίζουν στά δάχτυλά τους.

Ὁ Χριστόδουλος, κάνοντας χρήση τῆς μεθόδου τοῦ ὑπνωτισμοῦ τῶν ἐξαρτημένων σ' αὐτόν προσώπων καί ἐνσπείροντας ὑποσχέσεις ἢ ἀπειλές, κατάφερε νά συλλέξει τόν ἀπαραίτητο ἀριθμό τῶν Συνοδικῶν ψήφων καί νά ἐπικυρώσει τό Νομοσχέδιο τῆς ἀρρωστημένης ἐγωκεντρικῆς φαντασίας του.

Δέν ἄργησαν, νά ἐκδηλωθοῦν καί νά δημοσιοποιηθοῦν οἱ ἔντονες ἀντιδράσεις τῆς Συνοδικῆς εὐθυκρισίας. Μητροπολίτες, πού ἔχουν τήν ὀξύνοια νά στοχεύουν μακριά καί νά βλέπουν καθαρά, ἐξεγέρθηκαν καί διατύπωσαν ἀνοιχτά, ἀναλυτικά καί ἐπικριτικά, τήν ἄλλη ἄποψη. Παραμέρισαν τόν πέπλο τῆς «κατά συνθήκην» σιωπῆς. Ὑπογράμμισαν, ὡς ἀστοχία καί ὡς ἀσχημία, τήν ἐμπνευση καί τή μεθόδευση τοῦ Χριστόδουλου, νά διαχειριστεῖ αὐτός καί μόνο, ἐν κρυπτῷ καί παραβύσταῳ» τή σοβαρή ὑπόθεση τῆς ἀναθεώρησης τοῦ Νόμου «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων». Καί ἐπεσήμαναν, μέ ἔντονη ὑπογράμμιση, τόν κίνδυνο νά καταντήσουν καί αὐτοί, παίγνια στά χέρια τοῦ ἐγωπαθοῦς προέδρου τῶν δυῶ Συνοδικῶν ὀργάνων. Κατήγγειλαν, ὅτι ἀπό τή στιγμή, πού τό Νομοσχέδιο αὐτό θά ἐγκριθεῖ ἀπό τή Βουλή τῶν Ἑλλήνων καί θά γίνεῖ Νόμος τοῦ Κράτους, οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θά στερηθοῦν τό δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης ἔκφρασης γνώμης καί θά καταντήσουν ὀμηροὶ τῆς Χριστοδουλικῆς ἐπικυριαρχίας. Λίγο νά κουνηθοῦν, γιά νά φρενάρουν

τήν ξέφρενη άρχιεπισκοπική κούρσα, λίγο νά μιλήσουν θαρρετά καί άνυποχώρητα, λίγο νά άντιδράσουν στόν όλοκληρωτισμό του προεδρείου, ό πρωτέκδικος, ό έκλεκτός καί κολλητός του Χριστόδουλου, θά τούς καταστήσει ύπόδικους καί θά τούς καθήσει στό έδώλιο.

Οί άντιδράσεις τών σκεπτόμενων Άρχιερέων ένόχλησαν τόν κακόβουλο άρχιμάγειρα του Νομοσχεδίου, Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Τόν έφεραν σέ κατάσταση έξαλλωσύνης. Άντί νά συλλέξει τίς άντιρρήσεις καί τίς άντιγνώμεις, νά τίς μελετήσει μέ προσοχή καί νά τίς άξιοποιήσει γιά αναμόρφωση του έξαμβλωματικού κατασκευάσματος του, έπιδόθηκε σέ όργισμένη άντεπίθεση καί σέ καταλογισμό εύθυνών σέ βάρος τών «άνεύθυνων».

Στήν έφημερίδα «Έλευθερος Τύπος» τής 27ης Δεκεμβρίου, σέ μέρα έντονης ύπογράμμισης του γεγονότος τής σάρκωσης του Λόγου του Θεού, διαβάσαμε μία «Έπιστολή-άπάντηση στό Μητροπολίτη Ίωαννίνων». Ή έπιστολή αύτή φέρεται, ότι άποτελεϊ άπάντηση τής Ίερᾶς Συνόδου σέ έπιστολή, πού άπηύθυνε στή Σύνοδο ό Ίωαννίνων Θεόκλητος. Ώστόσο, στό κείμενο αύτό ύπάρχει μία ύποκρυπτόμενη άπάτη. Ή Σύνοδος δέ συνεδρίασε κατά τό δεύτερο δεκαπενθήμερο του Δεκεμβρίου. Καί, φυσικά, δέν άσχολήθηκε μέ τίς δημόσιες καταγγελίες του Μητροπολίτη Ίωαννίνων. Τό κείμενο, πού δόθηκε στή δημοσιότητα, δέν είναι κείμενο τής Συνόδου. Δέν έχει τή συγκατάθεση καί δέν όριστικοποιήθηκε μέ τήν ψήφο τών μελών τής Συνόδου. Προφανώς, είναι γραμμένο μέ τό χέρι του Χριστόδουλου. Καί ένω είναι δικό του κατα-

σκεύασμα, έμφανίστηκε στά Μ.Μ.Ε. ως Συνοδική άπόφαση.

Ύπάρχει, βέβαια τό ένδεχόμενο, νά ίσχυριστεί ό συντάκτης του κειμένου Χριστόδουλος, ότι τό έγραψε «κατ' έξουσιοδότηση» τής Ίερᾶς Συνόδου. Όμως, ποτέ δέν έχει δοθει ή έξουσιοδότηση, στόν πρόεδρο τής Συνόδου, νά άπαντάει σέ εισηγήσεις ή σέ διαμαρτυρίες Μητροπολιτών «κατ' έξουσιοδότηση». «Κατ' έξουσιοδότηση» ύπογράφει ό Άρχιεπίσκοπος δευτερεύουσας σημασίας έγγραφα, πού δέν αναφέρονται σέ ζωτικά θέματα τής έκκλησιαστικής διοίκησης καί, προπαντός, δέν καταλογίζουν εύθυνες στόν πρόεδρο του Συνοδικού Σχήματος. Τό όποιοδήποτε έγγραφο του Μητροπολίτη, πού εισάγει σοβαρή κριτική στή Συνοδική διαδικασία ή καταγγέλλει παρασπονδία καί άντικανονικές πρωτοβουλίες του Άρχιεπισκόπου, έχει βαρύτητα. Καί μόνο ή όλομέλεια τής Συνόδου, μετά άπό προσεκτική μελέτη, έχει τό δικαίωμα νά άπαντήσει. Ό Χριστόδουλος, πιστός στό δόγμα του: «ή Έκκλησία είμαι έγώ», «ή Σύνοδος είμαι έγώ», «ό ρυθμιστής του έκκλησιαστικού πολιτεύματος είμαι έγώ», κάθισε καί έγραψε τό «κατηγορώ» του καί τό ξαπόστειλε στίς έφημερίδες, μέ τήν ένδειξη, ότι άποτελεϊ άπάντηση τής Ίερᾶς Συνόδου.

Μεταφέρω ένα άπόσπασμα αύτου του, γνησίου μέν, ως Χριστοδουλικού, πλαστογραφημένου δέ, ως Συνοδικού, δημοσιεύματος:

«Ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος άπαντᾶ δημόσια στό μητροπολίτη Ίωαννίνων κ. Θεόκλητο γιά τό θέμα τής έκκλησιαστικής δικαιοσύνης, άλλάζοντας τακτική. Μέχρι τώρα οί έπιστολές άπευθύ-

νονταν προσωπικά στο σεβ. Μετά όμως την κοινοποίηση της δικής του επιστολής σέ όλους τους μητροπολίτες-μέλη της Ίεραρχίας έκανε τό ίδιο καί ή ΔΙΣ.

Στήν κοινοποιηθεΐσα έπιστολή αναφέρεται ότι στίς 8 Δεκεμβρίου ή Ίερά Σύνοδος αποφάσισε ότι ή πρώτη επιστολή τοῦ σεβ. Ίωαννίνων (σ.σ.: άκολούθησε καί δεύτερη) «διακρίνεται από άοριστολογία, δοθέντος ότι προβάλλεται μέ αυτή παράβαση Ίερών Κανόνων μέχρι σημείου μάλιστα-υποτίθεται-άντροπής της Όρθοδόξου δογματικής διδασκαλίας, χωρίς ό σεβ. νά έπικαλεΐται ούτε έναν Ίερό Κανόνα τοῦ όποιου τό προσχέδιο νόμου περί τών έκκλησιαστικών δικαστηρίων νά συνιστᾶ παράβαση».

Διαμαρτύρεται ή Σύνοδος (γιά άσφάλεια, γράφει: ό Άρχιεπίσκοπος), ότι ό σεβ. Ίωαννίνων δέν «έπικαλεΐται ούτε έναν Ίερό Κανόνα τοῦ όποιου τό προσχέδιο νόμου περί τών έκκλησιαστικών δικαστηρίων νά συνιστᾶ παράβαση». Άλλά, χρειάζεται νά έπικαλεσθεΐ ό Ίωαννίνων τόν σφαγιασμένο καί παραπεταμένο Ίερό Κανόνα; Ό Χριστόδουλος καί οι έπιτελεΐς του δέν άντίκρυσαν ποτέ μπροστά τους τόν 9ο Ίερό Κανόνα της Τέταρτης Οίκου-μενικής Συνόδου, πού παρουσίασα καί άνάλυσα μέ τοῦτο μου τό κείμενο; Γιατί δέν τόν τήρησαν, μέ άκρίβεια καί μέ σεβασμό; Μέ ποιο δικαΐωμα καί μέ ποιο σκεπτικό τόν παρέκαμψαν; Καί γιά ποιο λόγο έπιμένουν νά άγνοοῦν, ότι ή άνθρώπινη άδυναμία καί ή έγωκεντρικότητα σπρώχουν καί στήνουν στο έδώλιο τοῦ κατηγορούμενου άνυπεράσπιστους άνθρώπους, έξαρτημένους, έξ αίτίας της δουλειᾶς τους ή τοῦ λει-

τουργήματός τους, από τίς θυμικές έξάψεις τών προϊσταμένων τους;

Ό Χριστόδουλος άπαντάει άνοιχτά καί από τίς στήλες της έφημερίδας, στον Ίωαννίνων Θεόκλητο καί τόν ένοχοποιεΐ, γιατί δέν αναφέρει τόν Ίερό Κανόνα, πού «νομΐζει», ότι παρέκαμψε ή παραβίασε ό Άρχιεπίσκοπος-συντάκτης τοῦ Νόμου. Άλλά ό Κανόνας βρίσκεται μπροστά του σφαγιασμένος καί διαμαρτύρεται, γιά τή δόλια περιθωριοποίησή του. Γίνεται κατήγορος τοῦ Χριστόδουλου. Καί παράγοντας άπορριπτικός (μέ βαρύτητα θεοφώτιστης αύθεντίας) τοῦ νόθου Νομοσχεδίου, πού έγκρίθηκε από τή Σύνοδο της έλληνικής Ίεραρχίας, ύστερα από πίεση καί παραπληροφόρηση.

Στήν ξεαψη της άσυγκράτητης παρόρμησής του, νά καθυποτάξει τούς πάντες καί τά πάντα, ό Χριστόδουλος έπινόησε καί μιᾶ άλλη διάταξη Νόμου, πού καταληστεύει τίς νόμιμες καί άπαρβίαστες άρμοδιότητες τών Μητροπολιτών, τών αυτόνομων καί προσωπικά υπεύθυνων διαχειριστών της έπισκοπικής έξουσίας.

Μέ τό άρθρο 77 τοῦ Νομοσχεδίου θεσπίζει τήν άπαράδεκτη ύποκατάσταση τών Μητροπολιτών από τό πρόσωπό του, στίς περιπτώσεις, πού τό σκάνδαλο έχει διαπραχθεΐ δημόσια καί ή έγκληση έχει γίνει από λειτουργό της πολιτικής Δικαιοσύνης.

«Άν κληρικός ή μοναχός καταληφθεΐ έπ' αύτοφώρω, προκαλώντας δημόσιο σκάνδαλο, νά διαπράττει άδίκημα, γιά τό όποιο έχει έπληφθεΐ ή δικαστική άρχή, ό άρμόδιος είσαγγελέας άνακοινώνει τοῦτο άμελητί στον Πρόε-

δρο τῆς Ἱ. Συνόδου, συναποστέλλοντας ἀντίγραφα τῶν σχετικῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐφ' ὅσον ἡ πράξη συνεπάγεται κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνες καθάρηση, διαβιβάζει τὸ ἀποδεικτικὸ ὑλικό, ἂν μὲν τὸ παράπτωμα τελέσθηκε ἀπὸ Ἀρχιερέα, στὸν Πρωτέκδικο, ἄλλως στὸν Ἐκδικὸ τῆς Ἱ. Μητρόπολης, στὴν περιφέρεια τῆς ὁποίας τελέσθηκε ἡ πράξη...».

Ἡ τάση συγκέντρωσης τῆς ἀπόλυτης δικαστικῆς ἐξουσίας στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι ὀλοφάνερη. Ἀλλὰ καὶ πρόδηλα ὑποπτη.

Ὁ Χριστόδουλος, μέ τῆ διάταξη αὐτὴ ἀποκαλύπτεται, πὼς ἀποβλέπει σέ δύο στόχους.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ ἀφαίρεση ἀπὸ τοὺς Μητροπολίτες τοῦ δικαιώματος καὶ τῆς εὐθύνης νά δρομολογήσουν ἀνακριτικὴ διαδικασία καὶ νά παραπέμψουν σέ δίκη ἄτομα, πού, μέ τῆ σκανδαλώδη συμπεριφορά τους, δημιούργησαν δημόσια ἀναταραχὴ καὶ κύμα καταφορᾶς κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ὁ Χριστόδουλος, σέ ὄχι λίγες περιπτώσεις, κατὰ τῆ θυελλώδη περίοδο τῶν ἀποκαλύψεων τῶν ἀρχιερατικῶν καὶ τῶν ἱερατικῶν σκανδάλων, παρενέβη, μέ βίαιες καὶ ἀδόκιμες κινήσεις, γιὰ νά ἀποσβέσει τὴν ταραχὴ καὶ νά διαφύγει τὴν πικρὴ κριτικὴ. Ὅχι μόνο στίς περιπτώσεις τῶν σκανδαλοποιῶν Ἀρχιερέων, πού φρόντισε καὶ μιὰ καὶ δύο καὶ πολλές φορές νά τοὺς ἐφοδιάσει μέ Συνοδικὰ ἔγγραφα, ἀπαλλακτικὰ τῶν ἐγκληματικῶν τους πράξεων, ἀλλὰ καὶ σέ πολλές περιπτώσεις ἱερέων, «γνωστῶν καὶ μὴ ἐξαιρετέων». Ἡ μόνη του ἀγχωτικὴ παρέμβασή του, πάντοτε, στόχευε στὴν ἀπόσβεση τῶν

κραδασμῶν καὶ στὴν κατάπνιξη τῆς ἀρνητικῆς, παλλαϊκῆς κριτικῆς.

Ὁ δεῦτερος στόχος τοῦ πονηροῦ αὐτοῦ ἄρθρου εἶναι ἡ ἀνάσχεση τῆς διαδικασίας σέ περιπτώσεις προσώπων, Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, πού συνδέονται ἄμεσα μέ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἡ πρόσφατη ἱστορία, δραματικὴ καὶ ἀποκαλυπτικὴ, ἔφερε στή δημόσια κρίση καὶ στὴν εἰσαγγελικὴ ἀρμοδιότητα σκάνδαλα ρασοφόρων, πού βρίσκονταν ἢ καὶ βρίσκονται ἀκόμη, ἐνταγμένοι στὴν ἀρχιεπισκοπικὴ αὐλὴ καὶ ἀπολαμβάνουν, ἀπερίτμητη, τὴ Χριστοδουλικὴ εὐνοια. Οἱ ἀναγνώστες δέ λησμονοῦν τίς περιπτώσεις τοῦ πρώην Πειραιῶς Καλλίνικου, τῶν Μητροπολιτῶν Μπεζενίτη καὶ Κουμαριανοῦ, τῶν ἀρχιμανδριτῶν Κουλουσοῦσα καὶ Γιουσακὴ καὶ μιᾶς σειρᾶς ἄλλης ρασοφόρων, πού ἡ σύλληψή τους καὶ ἡ ἀποκάλυψή τους προκάλεσε μεγάλο πυρετὸ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Τὸ κάθε φύλλο, πού γύριζαν οἱ ἀνακριτές ἢ οἱ δημοσιογράφοι, ἀποκάλυπτε, ἔντονη ἢ συνεσκιασμένη, τὴν παρουσία τοῦ Χριστόδουλου καὶ τῆ σχέση μέ τὰ σκανδαλοποιὰ πρόσωπα. Καί, ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ κριτικὴ καὶ ἡ κατακριτικὴ κυλοῦσε, ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν σκανδαλοποιῶν, στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου τους καὶ προστάτη τους καὶ χειραγωγοῦ τους στὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.

Ὁ Χριστόδουλος, μέ τῆ διάταξη αὐτὴ προλαβαίνει ἢ βαυκαλιζέται νά πιστεύει, πὼς προλαβαίνει, τὸν προσωπικό του διασυρμό. Ἄν ὁ φάκελλος τοῦ Εἰσαγγελέα δέν πάρει τὴν ἄγουσα πρὸς κάποιον Μητροπολίτη, πού δέν ἀποκλείεται νά εἶναι καὶ ἐχθρικά διακείμενος πρὸς τὸν Χριστόδουλο, ἀλλὰ

περάσει, κατ' εὐθείαν, στά δικά του χέρια, τό φιλτράρισμα θά εἶναι εὐκολότερο καί ἄμεσο. Μιά δική του γνωμάτευση θά εἶναι ἄρκετή νά κατευθύνει τό ἔνοχοποιητικό ὑλικό στό ἀρχεῖο καί ὁ θόρυβος νά καταπνιγεῖ. "Ἄν, φυσικά, ἡ δυσσομία δέν ξεχυθεῖ ἀπό ἄλλη ἔξοδος καί δέν προκαλέσει τή λαϊκή διαμαρτυρία καί τήν πάνδημη ἐξέγερση.

Αὐτό τό σκοτεινό καί πονηρό Νομοσχέδιο προώθησε ὁ Χριστόδουλος στήν Ἐπιτροπή, πού τήν κατάρτισε τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί Θρησκευμάτων γιά τήν ἀναβάθμιση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης καί τό ἔφερε στήν Ἱεραρχία, γιά νά τό ψηφίσει καί νά προωθηθεῖ, ἐνισχυμένο μέ τήν ψήφο ὄλων τῶν Ἱεραρχῶν, στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων ὥστε νά ψηφιστεῖ ὡς Νόμος τοῦ Κράτους. Ὅπως Νόμος-χειροπέδη γιά τούς Μητροπολίτες καί γιά τούς ἱερεῖς.

Ἄλλά ὁ ξεσηκωμός πῆρε διαστάσεις.

Ἄκόμα καί τό Πατριαρχεῖο προβληματίστηκε. Καί, μέ ἐπιστολή του, ζήτησε νά μήν προχωρήσει ἡ ἐπιψήφισή του ἀπό τή Βουλή, προτοῦ ἐκφράσει καί ἐκεῖνο τίς ἀπόψεις του καί τίς προτάσεις του.

Ἀπό τή στιγμή αὐτή, ὁλόκληρο τό ἐκκλησιαστικό καί θεολογικό δυναμικό βρίσκεται σέ ἀναμονή. Καί τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μπῆκε στόν πειρασμό νά ρωτᾶει, νά συγκεντρώνει πληροφορίες, νά διατυπώνει τίς κρίσεις του, νά καταλογίζει εὐθύνες. Οἱ ἐξελίξεις βρίσκονται σέ δραματική κινητικότητα. Καί κανένας δέν μπορεῖ νά προβλέψει ἄν, κάπου ἐκεῖ στή στροφή τοῦ δρόμου, δέν ἀντικρύσουμε τόν Χριστόδουλο νά ἀποστερεῖται τήν ἀρχιεπισκοπική παντοδυναμία καί νά μένει «πενθῶν καί σκυθρωπάζων», γιά τά τραγικά λάθη του καί γιά τά φεουδαρχικά ὀράματά του.

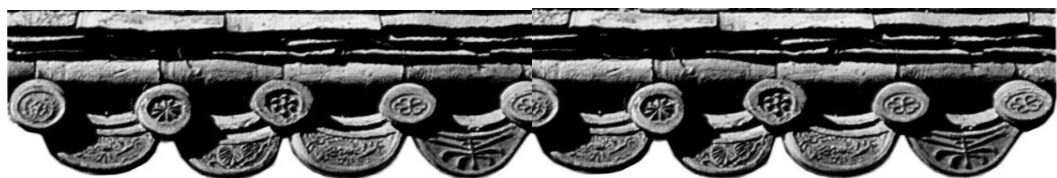
Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Δέ θά βρεθεῖ κάποιος, νά χτυπήσει τό καμπανάκι στόν Χριστόδουλο καί νά τοῦ πεῖ, ὅτι τό νά ἐπισκέπτεται ἕναν πονεμένο ἢ πικραμμένο ἄνθρωπο, κουβαλώντας μαζί του καί τίς τηλεοπτικές κάμερες, εἶναι ἔσχατη ἀπρέπεια καί προσβολή τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Ἕνωση

ἡ

Διπλωματία;

Στίς παραμονές τῶν Χριστουγέννων ζήσαμε κορυφαῖες στιγμές ἐκκλησιαστικῆς διπλωματίας. Εἶδαμε τίς ἐπισκέψεις τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης στό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καί τοῦ δικοῦ μας Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στό Βατικανό. Οἱ λόγοι, οἱ ἀνταλλαγές δώρων, οἱ ἐναγκαλισμοί καί ἀσπασμοί καί πλῆθος ἄλλων ἐκδηλώσεων, ἐμφανῶς προκλητικῆς οἰκειότητας, ἦταν τόσο καλά στημένα στίς κάμερες, πού πολλοί πιστοί διείδαν ὅτι σκοπός αὐτῶν τῶν ἐπισκέψεων δέν ἦταν ἡ συζήτηση γύρω ἀπό τήν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλά ἡ προβολή καί προώθηση διεκδικήσεων γιά τή διανομή τῆς πίτας τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Καί οἱ τρεῖς προβάλλουν ἀξιώσεις ἐξουσίας καί ζητοῦν ἀμοιβαία

ἀναγνώριση καί στήριξη. Ἐνῶ, λοιπόν, οὔτε βῆμα δέν ἔγινε γιά οὐσιαστική καταλλαγή τῶν Χριστιανῶν, καί οἱ τρεῖς τους εἶναι πανευτυχεῖς: οἱ στόχοι τους στέφθηκαν ἀπό ἐπιτυχία!

Ὁ κ. Χριστόδουλος ἔγινε δεκτός ἀπό τόν Πάπα ὡς ἡγέτης μιᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτό ἤθελε. Γιά νά τό ἀντιπαραθέσει στίς ἀμφισβητήσεις τοῦ «πρωτείου» του, πού ἐκπέμπει «κατ' ἐξακολούθηση» τό Φανάρι καί στήν ἀποδόμηση τῶν ἡγεμονικῶν ἀξιώσεων του, πού δρομολογοῦν οἱ ἑλλαδίτες συνεπίσκοποί του. Σέ συνέντευξή του στήν ὁμογενειακή ἐφημερίδα «Ἐθνικός Κήρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὶν πραγματοποιήσει τήν ἐπίσκεψη, εἶχε δηλώσει ὅτι «*πρόκειται γιά μία σημαντική συνάντηση,*

ή πρώτη πού πραγματοποιείται στην έδρα της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, μεταξύ των επικεφαλής των δύο Έκκλησιών». Καί ὅπως εἶπαν «φαρμακερές γλῶσσες» τῆς δικῆς μας δημοσιογραφίας («*Τά Νέα*», 15-12-06), ἔκανε τό πᾶν «προκειμένου νά ἀναβαθμισθεῖ ἐπικοινωνιακά σέ ἕναν ἐκκλησιαστικό ἡγέτη πού μιλάει ὡς ἴσος πρός ἴσο μέ τόν Πάπα Βενέδικτο τόν ΙΣΤ΄... καί νά ἀναδειχθεῖ τό ἡγετικό του προφίλ», λίγες ἡμέρες μετά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Ποντίφικα στό Φανάρι».

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος πέτυχε νά συναντηθεῖ στήν έδρα του μέ ἕνα παγκόσμιο ἐκκλησιαστικό ἡγέτη, ὁ ὁποῖος, λόγω καί ἔργω, τοῦ ἀναγνώρισε δημόσια τήν οἰκουμενικότητα, κάτι πού ὁ Πατριάρχης ἐπιθυμεῖ διακαῶς, ὄχι μόνο γιατί τοῦ τήν ἀμφισβητοῦν οἱ Τοῦρκοι, ἀλλά καί γιά νά δώσει κύρος στίς πανορθόδοξες διεκδικήσεις του. Δέν φεύγει ἀνακοίνωση ἀπό τό Φανάρι, πού νά μή τόν χαρακτηρίζει «πνευματικόν ἡγέτη 300.000 (ἤ 350.000, τά νούμερα παίζουν) Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν». Ἡ συντριπτική πλειοψηφία, ὅμως, τῶν Ὁρθοδόξων, καί Ἑλλήνων, ἀλλά κυρίως μή Ἑλλήνων, πού εἶναι καί οἱ πιό

πολλοί, θεωροῦν ὅτι τέτοιες ἡγετικές βλέψεις πάνε πολύ πέραν τοῦ πρωτείου τιμῆς καί τῆς προεδρίας στίς διορθόδοξες συνόδους, μόνων προνομίων τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, συμβατῶν μέ τό νόημα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Πάπας, βέβαια, ὡς «Πάπας», οὐδέν πρόβλημα ἔχει νά ἐπευλογεῖ τέτοιες διεκδικήσεις.

Ὁ κ. Βενέδικτος εἶναι τρισευτυχισμένος. Ὅταν Ὁρθόδοξοι προκαθήμενοι προστρέχουν σ' αὐτόν, ὄχι γιά νά συζητήσουν τί χωρίζει τίς Ἐκκλησίες, ἀλλά ζητώντας στήριξη στίς ἐπιδιώξεις τους, πῶς νά μήν τρίβει τά χέρια του; Ποιά ἄλλη ἀναγνώριση θέλει γιά τό πρωτεῖο του; Διαρκῆς καί διακαῆς πόθος τοῦ Βατικανοῦ εἶναι ἡ ἀναγνώριση, ἔστω καί σιωπηρῶς πρωτείου ἐξουσίας στόν Ἐπίσκοπο Ρώμης ἐφ' ὅλης τῆς Χριστιανοσύνης. Κάποιοι, μάλιστα, Ὁρθόδοξοι μελετητές ἐκτιμοῦν ὅτι ὅλες οἱ δογματικές καί ἐκκλησιολογικές ἀλλοιώσεις τῶν Δυτικῶν πυροδοτήθηκαν ἀπό αὐτόν τόν πόθο, καί σ' αὐτό τό «πρωτεῖο» στηρίζονται. Ἄν αὐτό καταρρεύσει δέν ἔχουν λόγο ὑπάρξεως. Ἄλλωστε τό ἴδιο τό Βατικανό, στίς διαχριστιανικές σχέσεις, τίς παραμερίζει, ἂν θέτουν ἐμπόδια στήν ἀναγνώρισή του.

Είναι, π.χ., σύνηθες, όπου τό κλίμα δέν σηκώνει, νά άπαγγέλλουν Ρωμαιοκαθολικοί άξιωματουχοί τό «Πιστεύω» χωρίς τό filioque. Μέ αύτή τή λογική τό Βατικανό προωθεί τόν «έξουνιτισμό» του Όρθόδοξου χώρου, τήν ύποταγή, δηλαδή, έστω καί χωρίς δογματική σύγκλιση. Ό χώρος αύτός έχει για τή Ρώμη κάρια σημασία. Άναγνωρίζει, καί δημόσια τό δηλώνει, ότι ή Όρθοδοξία είναι γνήσιος φορέας Άποστολικής Παραδόσεως. "Αν σ' αύτό τό χώρο, λοιπόν, βρεϊ τό πρωτεϊο έστω καί συγκαλυμμένα άποδοχή, ή μάχη για τό Βατικανό έχει όριστικά κερδηθει. Ό Πάπας είναι ό άναμφισβήτητος Vicarius Christi επί τής γής.

Καί μέ τήν ένωση τών Έκκλησιών τί γίνεται; Ένωση σε μία Έκκλησία, όπως εκείνη τών δέκα πρώτων αίωνων του Χριστιανισμού, ή νοσταλγία για τήν όποία βασανίζει κάθε γνήσιο τέκνο της Όρθόδοξης Έκκλησίας; "Όταν έρωτώνται Προκαθημένοι, πανευτυχείς, μετά από διαχριστιανικές συναντήσεις στο όνομα της ένωσης, άπαντουν ότι ή ένωση είναι κάτι τό πολύ μακρινό. Καί έχουν δίκαιο. Μέ διπλωματικές έπαφές κορυφής καί μέ άτέρμονες θεολογικές συζητήσεις γύρω από θέ-

ματα, στά όποια συμφωνουν μέ ταυτόχρονο κουκούλωμα εκείνων, στά όποια διαφωνουν, ένωση δέν γίνεται. Έκείνο, όμως, πού ένδιαφέρει είναι: θέλουν οι Προκαθημένοι τήν ένωση; Πολύ άμφίβολο. "Ένωση σε μία Έκκλησία μέ Όρθόδοξη πίστη καί έκκλησιολογία, σημαίνει μείωση τών έξουσιών τους. Είναι δυνατόν οι έξουσίες του Ρωμαίου Ποντίφικα καί τών δικών μας καμία είκοσαριά Προκαθημένων, νά κατανεμηθει σε κάποιες χιλιάδες Έπισκόπους παγκοσμίως, πού καθένas τους έκπροσωπει ένα συγκεκριμένο ποιμνιο, για τό όποιο είναι καί ύπόλογος;

Μή θίγε τά κακώς κείμενα. Προτιμότερη ή διπλωματία.

Μακαβαϊος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης

Κωδικός 2360

Ίδιοκτήτης - Έκδότης

ό Μητροπολίτης

Άττικής καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αύλών Άττικής

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ίωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X